

Publicerad 2011-01-25 18:02 av MrBajen

en text om att bli älskad

- på fel sätt

- av fel personer

- vid fel tillfällen

TIDEN GÅR INTE LÄNGRE

DEN BERÄTTANDE:

I begynnelsen skapar guden sig själv av lukten från sin egen svett.

Sedan vänder han sig bort för att andas.

Genom ett hål i hinnan förnimms den, stanken;

av svett och

exkrement och

dålig andedräkt

DEN BERÄTTADE:

Hinnan...

Den skyddar mig.

Den skyddar min kropp, stänger omvärlden ute.

Den omsluter mig som en varm vind och talar till mig när ingen annan gör det.

Och den är len.

Len som hud;

gammal hud;

en ärrad och sprucken

utan förvarning

formas strupen

luftvägen som öppnas

till ett fruktansvärt

ljudlöst vrål

inåtvänt

DEN BERÄTTANDE:

Med makten kommer möjligheten.

Med möjligheten skapas tillfället;

att mjuka upp den ovilliga kroppen med alkohol

att bryta ned viljekraften, självkänslan, med än mer droger

att utnyttja, förgripa

Att skapa sig själv.

Makten söker sig ingenstans, låter barnen komma in utan att hindra dem.
Makten sätter barnen främst, uppmuntrar dem att ödmjukt resignera och bli beroende;
av visdomen och omvårdnaden
av styrkan och rättfärdigheten
Makten bjuder barnen att lägga sig i dess armar.
Makten säger: låt barnen komma till mig.

Med makten följer även möjligheten till att dölja det sjuka;
svulsten som äter sig in i den lilla kroppen
de osynliga spåren av missriktad kärlek
det extrema utnyttjandet
det självfixerade tillfredsställelsen
Fullbordandet.

Guden tynar bort, endast stanken dröjer sig kvar;
av svett och
exkrement och
dålig andedräkt

Och spåren som överlever tiden...

DEN BERÄTTADE:

Jag reser mig, men jag kan inte resa mig.
Jag går, men jag kan inte gå.
Jag blundar, men jag kan inte blunda.

Ler jag?

Jag trodde jag ägde den, självkontrollen.
Men min egenkärlek är inte längre besvarad.
Ge mig något som inget betyder!

En stor kuk i handen...

Syns jag?

De har aldrig funnits - de ljudlösa.
Det måste vara så.

Det mörka...
...där finns ingenting.
Där finns ingenting!

Fallet som står bi.
Fallet som tar emot
med vidöppen famn.

Fallet som lindrar och söver.
Fallet som är glömskan.
Det ljudlösa.

Det ljudlösa.

DEN BERÄTTANDE:

Kompositören som inte tecknade sin musik fick se den övergiven av andra och sig själv. Han lämnade sina sånger ordlösa, sänkte sig i självförnekelse och alkohol, djupt djupt, och höll länge på att försvinna.

Han göddes av andras glöd, åts upp av sin egen.
Genombrottet kom då han upphörde.

Och han skrek så högt han kunde. Bara rädslan att dö räddade honom. Inte viljan att leva.

DEN BERÄTTADE:

Vakna...

DEN BERÄTTANDE:

Dammkornen dansar genom rummen likt dansande dammkorn. Försiktigt blottar du ditt inre, tyst betraktar du spillrorna som sopats undan och gömts; minnen, tillförsikt och uppgivenhet, ambitioner och bortslagna drömmar; bitar av dig själv, dina vänner, rummet, tiden.

Minnena dröjer sig kvar på insidan, likt blåmärken;
organiserad ömhet

Tiden går inte längre.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren MrBajen med Poeter.se id #4596 innehar upphovsrätten